

НОВА СВѢТЛИНА

Спиртическото фотографиране

(Прод. отъ кн. I)

Додѣто Жоржъ Круиксхаусъ приготвише своята илюстрирована брошура противъ спиртизма, единъ го попиталъ, какво знае по въпроса; на това той отговорилъ, че не зналъ нищо и че нѣмалъ намѣрение да се уведомява преди да свърши книгата си. Точно такава е държението на много лица и къмъ спиртическите фотографии; колкото по-малко ги знаятъ, толкова по-вече се мислятъ въ правото си да ги осмъждатъ. Едвамъ благоволилъ нѣкой за пръвъ пътъ да си поспрѣ вниманието на една автентична фотография, — и той нѣма да се стѣсни да я нарече фалшива, съ най-голяма самоувѣренность; той дори ще захване да претендира, че открива следите на ножиците и остатъка на книгата, отъ дѣто си въобразява, че е била изрѣзана и копирана.

Други противници утвърдяватъ, че изучавали въпроса, но, като не можле да намѣрятъ нѣщо достойно за внимание, тѣ заключили, че е невъзможно щото други изследователи да иматъ по-добъръ успѣхъ отъ тѣхъ.

Не ще сжмнѣние, че има и ще има още мнозина, които се сжмнѣватъ искрено. Нѣкои научни мъже не могатъ да вѣрватъ, че тая новостъ е възможна въ свѣта; тѣхните умове следватъ старите пѣтеки.

Други се основаватъ на туй, че мнозинството отъ фотографите са противъ. Сжгласни; но какво доказва това? Мнѣнието на който и да било противъ възможността на спиритическите фотографии не може никакъ да подкопае въпроса. Мнѣниата не изменятъ фактите. А тука фактите са напълно въ полза на реалността на спиритическите фотографии.

Нѣма вече нужда днесъ да се питаме, дали спиритическата фотография е възможна. Работата е била решена преди трийсетъ години и нищо въ физическите явления не е дало по-заклѣчителни доказателства. Да би нѣмало нищо друго ново доказателство, освенъ свидетелстването на научните мъже, банкерите, търговците, адвокатите, фотографите и толкова други въ процеса на Мумлера, пакъ това щѣше да бѣде отъ една смазвателна тежестъ. Но отъ тая епоха насамъ е имало едно изобилие факти, идящи отъ всички страни на свѣта, които доказаха и предоказаха, че спиритическата фотография е единъ фактъ и че тя има право да бѣде приета за реална. Може да ѝ правятъ опозиция: това е лесно. Може да я обрѣчатъ на смѣхъ: и въ туй нѣма нищо мъчно. Единъ човекъ може да се смѣе за нѣщо, което не разбира, но единъ смѣхъ не доказва нищо. Сжщото ще кажа и за всѣка опозиция безъ доказателства въ рѣка, била че иде отъ отдѣлно лице, или отъ цѣло общество учени.

Забелѣжителни Американци, на които имената са познати добръ тамъ, са получили чрезъ медиумството на Мумлера и въ условия напълно довѣрителни, фотографии на приятели, които са познали. Азъ ще цитувамъ между другите почтенния Хенри Вилсонъ, вице-президентъ на Сжединените Щати него време, сждиата Едмондсъ и Вилиамъ Ллойдъ Гаррисонъ.

Като интересенъ показъ (мостра) отъ Мумлеровите спиритически фотографии, азъ ще ви покажа една получена чрезъ уважаемиа Мозъ Доу, бившъ издатель и стопанинъ на сп. „Ваверлей Магазинъ“

въ Бостонъ. Този портретъ бѣ напълно разпознатъ отъ г. Доу за образа на една млада лѣубезна дама, която му е била помощница въ издателството. Преди да иди да позира за тоя портретъ, г. Доу ималъ единъ сеансъ съ една дама медиумъ и получилъ съобщение отъ умрѣлата си помощница, въ което тя му опредѣлѣла часа, въ който трѣбва да иди той у Мумлеръ да позира, като му извѣстявала, че ще се яви съ единъ букетъ отъ кремове върху главата, ще се държи права отстрани му, съ ржка върху рамото му, и ще му донесе много хубави цвѣтя. Фотографията е изгубила до нейдѣ отъ своята чистота, но въ оригиналния негатифъ букета съ бѣли кремове е твърдѣ ясенъ и Духа държи между голѣмиа прѣстъ и показалеца на лѣвата си ржка една полуотворена пжика трандафилъ, пжика точно прилична на тая, която г. Доу положилъ между голѣмиа прѣстъ и показалеца на лѣвата ржка на жената, когато тази лѣжала на смъртното лѣгло преди погребението.

Потвърждения отъ сѣщия родъ са били получени много и отъ други медиуми чрезъ фотографията. Г. Паркесъ бѣ посетенъ веднѣжъ отъ единъ приятель, който му обеща да посвѣти деня си подиръ обѣдъ въ подобни опити; но внезапно бѣ обвзетъ отъ едно доста важно неразположение и, като помисли, че това ще повреди на успѣха, поколеба се да позира. При всячко туй, по настояването на жена си, той се реши да опита. Додѣто г. Паркесъ приготвѣше една плака съ колодионъ, приятеля му бѣ сѣдналъ и се съсредоточваше предъ видъ операциата, когато ненадѣйно той усети присѣствието на една духовна форма, която му правѣла драголибно паси върху главата, додѣто съвѣршенно се освободи отъ неразположението си. Когато плаката бѣ развита, тамъ се намѣри извадена една грациозна женска форма, права до него, съ глава наведена къмъ него, и задъ нея — вжнъ и отгорѣ на рамената — забелѣжваше се едно свѣтливо продължение, което сѣкашъ представлява-

ше крила. Приателя помисли, че това обстоятелство може да се обясни отъ тоя фактъ, че той, подъ необикновенно сладостното и приатно влияние на Духа, билъ захваналъ да си повтаря на ума думите на една любима химна, въ която се изказвало, колко много щастие има „да мислимъ, че блаженните ангели простиратъ всѣкидневно върху насъ своите блистателни крила.“

Мжчнотиите и неуспѣхите, противъ които има човекъ да се бори въ фотографирането на невидими форми, са по-малко, когато се отнася да фотографира тѣй наречените „материализирани форми.“ Много лица са получили отъ тоя родъ прекрасни резултати. Но примѣри, най-забелѣжителни между всички са тѣзи, които цитува Уилиамъ Круксъ, членъ на Кралевското Общество, въ своето сѣчинение: „Спиритуалистически феномени“, що се отнася до фотографиите на Духа Кати Кингъ, съ помощта на електрическа свѣтлина. За да направи тѣзи опити, Круксъ приготовилъ петъ пълни фотографически апарата, които употребявалъ едновременно въ всѣки сеансъ и съ помощта на които той получилъ нѣколко прекрасни негативи. „Но—прибавя г. Круксъ—фотографиата е толкова безсилна да обрисува сжвършенната красота на лицето на Кати, колкото думите са блѣди да опишатъ очарователността на нейните обноски. Фотографиата може, дѣйствително, да даде едно очертание на нейната поза; но какъ ще може да възпроизведе блистателната чистота на нейния цвѣтъ или изражението безъ спиръ менимо на нейните толкова игриви черти, ту покрити съ печаль, когато разправѣше нѣкое горчиво произшествие отъ миналия си животъ, ту засмѣни, когато събираше около себе си моите дѣца и ги забавляваше, като имъ разказваше епизоди отъ своите прикличения въ Индия?“

Плодовете отъ изследваниата на г. Тейлоръ са едно пророчество и единъ урокъ; — едно пророчество въ отношение на бѣдѣщите времена, когато ний ще

можемъ да получваме фотографии отъ нашите приятели, които са минали въ задгробния миръ, съ съдѣйствието на Духове, готови да ни помогнатъ и които ще намѣрятъ случай и средство за това. Много чудни работи, които преди петдесетъ години биха минали за невѣроятни, днесъ се извършватъ често. Опитите на г. Тейлоръ са и единъ урокъ за материалистическия духъ на века, урокъ, който ще ни заведе къмъ стари истини чрезъ нови пътища. Всѣко мнѣние, о което се придържа единъ човекъ, трѣбва да има върху неговия животъ извѣстно влияние, и този, който знае, че ще живѣе пакъ слѣдъ смъртта си, ще бѣде подтикванъ по тая причина да преобрази характера си.

Ний знаеме, че нѣма смъртъ; че това, което наричаме така, е въ сжщностъ раждане въ една повъзвишена сфера—или въ едно друго състояние на животъ—влизване въ едно по-свѣто и по-честито съществуване, дѣто ний сме повикани презъ безчетни векове да култивираме ума си, да усъвършенстваме нравствения си характеръ и да се наслаждаваме напълно въ всичко това, което е чисто, добро, истинно и божественно.

Като ни допринася своите опити, г. Тейлоръ се е ограничилъ само да представи факти; той нито говори за спиритическата хипотеза, нито изказва мнѣние, че нѣкоя хипотеза може да даде обяснения на явлението. Нѣкои отъ членовете, предъ които е направилъ своя рапортъ, били недоволни, защото спиритите взели заключениата като благоприятни за спиритическата теория. Защо, прочее, това недоволство! Трѣбва щото едно обяснение да обгърне всички явления. Спиритическото обяснение само изпълва това условие.

Вкратцѣ, фактите не са освенъ една частъ отъ чудесата на новия спиритуализмъ. За какво, наистина, служи той? питатъ тѣзъ, които не са запознати съ неговите хубави учения. За какво ли служи? Той

освободи духа ни отъ догматическото иго, той пропъди страха отъ смъртта и гробовните тъмнини, и пречисти чувствата; той донесе много утѣхи, толкова нуждни въ часа на нашите силни тѣжи; той ни постави въ съобщение съ тѣзи, които обичаме и които са ни научили да назоваваме мъртви, той ни показва, че тѣзи мъртви са живи, и ни накара да разберемъ, чрезъ нашите лични опити, че понеже тѣ живѣятъ въ по-висши условия, то и ний самите ще живѣемъ въ такива, следъ прехода, що назоваваме смъртъ.

Нашите най-велики научни ликувания не са освенъ дръболии, въ сравнение съ всичките опити, на които можемъ да претендираме въ възвишения животъ. И при всичко това, много образовани и разумни мъже и жени се задоволяватъ да причисляватъ таинственните спиритически явления въ областта на илузиата и суевѣрието. Тѣ докарватъ безобразието до тамъ, щото тръсятъ да погрѣбватъ цѣлия въпросъ, като се нахвърлятъ върху репутациата на хора, къмъ които тѣ би трѣбвало да бждатъ признателни, — които би трѣбвало да благославятъ, защото тѣ са инструментите, чрезъ които гибелната оная доктрина, която отрича съществуването на духовния свѣтъ и продължението на живота ни задъ гроба, получава смъртенъ ударъ.“

Следъ тая конференция, едно число портрети, за които говори г. Глендиннингъ, били показани на публиката чрезъ свѣтли възпроизвеждания.

Книгата на Духовете.

отъ Аллана Кардека.

(Продълж. отъ кн. I).

Влианието на организма.

367. Духа, като се съедини съ тѣлото, уподобава ли се на материята?

„Материата не е освенъ покривалото на духа, както дрѣхата е покривалото на тѣлото. Духа, следъ като се сжедини съ тѣлото, сжхранява свойствата на духовната си природа“.

368. Способностите на духа свободно ли се развиватъ следъ сжединението си съ тѣлото?

Развитието на способностите на духа зависи отъ органите, които ще му служатъ като посредственици; тѣ могатъ да затѣпятъ духа съ грубостта на материата“.

—Споредъ това, което ни казвате, значи, материалното покривало е едно препятствие за свободното упражнение способностите на духа, както едно мъгливо непрозрачно стъкло препятствува на свободното проникване свѣтлината?

„Да, даже много по-вече, отъ колкото мъгливото непрозрачно стъкло.“

Грубостта на тѣлото, което облича духа, можемъ още да сравнимъ съ тинястата вода, която не остава свободни движенията на плвателя.

369. Свободното упражнение на душевните способности, зависи ли отъ развитието на органите?

„Органите са дѣятелите, чрезъ които се показватъ душевните способности. Това показване зависи отъ степента на развитието на тѣзи сжщите органи; както хубостта на едно издѣлие показва орждието, съ което са го изработили“.

370. Влианието на органите има ли нѣкое отношение съ развитието на мозжечните органи и нравствените и умствените способности?

„Не смѣсвайте дѣйствието съ причината. Духа пази всѣкога способностите, които му са собствени. И тѣй, не са органите, които даватъ способностите, но способностите са, които помагатъ въ развитието на органите“.

—Споредъ вашето мнѣние, значи, разнообразието на способностите у човека произхожда единствено отъ сжстоянието и развитието на духа?

„Думата единствено не е вѣрна; способностите на духа, които са горѣ-долу по-напреднали, тѣ са главните дѣятели; но при това вие трѣбва да знаете, че влиянието на материята много препятствува въ упражнението на тѣзи способности“.

Духа, като се вжплотява, носи съ себе си нѣкои предразположения; и, ако приемемъ за всѣкое отъ тѣхъ единъ особенъ органъ, който да се сжобщава съ мозъка, развитието на тѣзи органи ще бжде едно дѣйствие, а не една причина. Ако способностите имаха своето начало въ органите, човекъ би билъ една машина безъ свободна воля и безъ отговорностъ за своите дѣйствия. Тогава трѣбвало би да приемемъ, че най-великите гении, уч и поети, артисти не са били гении, освенъ защото случая имъ е далъ особени органи, отъ което произлиза, че безъ тѣзи органи нѣ би били тѣ гении и че последния глупакъ би могълъ да бжде Нютонъ, Виргилий или Рафаелъ, ако случая би сжздалъ такъвизъ органи. Това предположение излиза още по-глупаво, когато се приема върху нравствените способности.

И тѣй, споредъ това мнѣние, свѣти Венсенъ, ако би ималъ отъ природата такъвъ или иначе органъ, могълъ би да бжде единъ истински разбойникъ, и не трѣбвало, тѣй сжщо, за единъ истински разбойникъ, освенъ нѣкои особени органи за да бжде цѣль свѣти Венсенъ.

Приемете напротивъ, че особените органи са следствие и се развиватъ отъ упражнението на способностите, както мускулите отъ движението и гимнастиката, и за васъ нѣма да остане нищо сжмнително и безосновно. Нека употребимъ едно нищожно сравнение за ясността на истината. Отъ нѣкои особени физиологически знакове, можете да познаете човека, който е предаденъ на пианство; дали са тѣзи знакове, които го правятъ пианиста или пианството прави да се родятъ тѣзи знакове? И тѣй можемъ положително да кажемъ, че вжикашните органи прииматъ сѣнката на вжтрѣшните способности.

Идиотство и безумие.

371. Мнѣнието, което сжществува, че ужъ идиотите и умоповредените иматъ нисши духове въ себе си истина ли е?

„Не, тѣ иматъ човеческа душа, както и другите, даже по-много по-умна, отъ колкото можете да си представите. Тя страда много отъ несжвършенството на своите органи, които я лишаватъ

отъ потрѣбнитѣ средства да се сжобщава разумно съ другите, както желае нѣма, който не може да говори съ другите.“

372. Коя е целта на провидението, като сжздава сжщества лишени отъ природните си способности, както идиотите и умоповредените?

„Тѣ са духове наказани, които обитаватъ тѣла несжвършени. Тѣзи духове страдатъ много отъ мжчнотиата, която чувствуватъ въ нещастното положение, въ което се намиратъ; тѣ не могатъ да покажатъ своите способности по причина на неразвитите или повредените имъ органи“

— Не ще ли бжде вѣрно, ако кажемъ, че организите нѣматъ никакво влияние надъ способностите?

„Никога не сме казали, че тѣ нѣматъ влияние, напроотивъ, тѣ иматъ голѣмо влияние въ развитието на способностите. Само, че тѣ не ги сжздаватъ; въ това именно сжстои разницата. Единъ добжръ музикантъ съ лошъ инструментъ не може да играе добрѣ, нъ това не може въ нищо да му препятствува отъ да бжде добжръ музикантъ.“

Трѣбва да отличаваме всѣкога нормалното сжстояние отъ патологическото (болезненото). Въ нормалното сжстояние духа надвива препятствиата, които му представлява материята; има обстоятелства, въ които материята представлява таквизъ препятствия, щото способностите биватъ явления преиначени и обезобразени, както безумнето и идиотството. Таквизъ обстоятелства са патологически и душата не може да дѣйствува свободно, за това и самия челоуечески законъ освобождава таквизъ нещастни хора отъ отговорността на тѣхните дѣйствия.

373. Каква полза може да принесе живота на едни идиоти и безумни, като не могатъ да правятъ нито добро, нито зло сжзнателно и следователно като не могатъ да напреднатъ?

„То е едно наказание наложено за злоупотрѣблението, което са правѣли съ своите способности въ други сжществувания. Това време е време на заточение и затворъ“.

— Съ едно тѣло на единъ идиотъ може ли да се облѣче единъ духъ, който въ едно минало съществуване е вжодушевявалъ нѣкой гений?

„Да, гения става по нѣкогажъ бичъ, когато злоупотребява своята дарба“.

Нравственото превъзходство не е всѣкога скразмѣрно съ умственото; и най-голѣмите гении могатъ да иматъ много грѣхове да изплащатъ; отъ това съ случаватъ много често, нѣкои си да се вжплотятъ на по долни свѣтове и да претжрпѣтъ по-голѣми страдания, отъ колкото са претжрпѣли на последното си прераждане. Препятствиата въ своите дѣйствиа са като вериги, които стискатъ движенията на единъ силенъ човекъ; може да се каже, че идиотина, както и безумния са повредени въ мозжка, както куция въ крака и слѣпия въ очите.

374. Идиотина, когато бжде духъ, сжзнава ли положението си?

„Да, много често той разумѣва, че веригите, които му препятствуватъ, са едно наказание или испытание“.

375. Какво е сжстоянието на духа въ безумното му вжплотяване?

„Духа, когато бжде свободенъ, получава непосредственно впечатлениата и дѣйствува свободно вжрху материата, нъ вжплотенъ, той се намира сжвѣмъ, въ други условия; мозжчните повреждания и тиа на органите влиаятъ на него, и той страда, както куция и слѣпия.“

— Тогава тѣлото е повредено, а не духа?

„Да, това е вѣрно“.

376. Отъ какво произхожда, щото умоповредения да се самоубива?

„Духа страда, за това желае да даде единъ край на своите страдания чрезъ смжртта“.

377. Духа на умоповредения следъ смжртта си сжзнава ли своето сжстояние?

„Може да го сжзнае следъ нѣколко време подиръ смжртта си, като човекъ, който се сжбужда и не може да си припомни всичко, освенъ следъ доста време“.

378. Какъ повреждането на мозъка може да влияе следъ смъртта върху духа?

„Чрезъ възспоминанието; то е едно възспоминание, което тежи на духа и което изчезва, колкото по-вече духа се очиства отъ материата“

Дѣтинство.

379. Духа, който занимава тѣлото на едно дѣте, развитъ ли е колкото и на възрастния човекъ?

„Може да бѣде и по-вече, ако е напредналъ повече; то не са освенъ органите, които му препятствуватъ да се покаже“.

380. У едно много малко дѣте, духа вънъ отъ препятствиата, които му представляватъ несжвършените органи, като възрастенъ ли мисли или като дѣте?

„Разумява се като дѣте; тѣй като мислителните органи не са развити, не могатъ да му дадатъ всичкото самосжзнание на единъ възрастенъ човекъ; той има разума много ограниченъ, като чака годините да развиатъ разума му. Смущението, което придружава вжплотяването, не престава веднага следъ раждането на органите“.

381. Следъ смъртта, духа веднага ли дохожда въ първото си сжстояние?

„Разумява се, защото той се избавя отъ плътското си покривало, нъ трѣбва да знаете, че той веднага не може да бѣде тѣй проникателенъ и ясновиденъ, до гдѣто има и най-малка свръзка съ материата.“

382. Вжплотения духъ страда ли презъ времето на дѣтинството отъ препятствиата, които му се представляватъ отъ несжвършените органи?

„Не, това сжстояние е потрѣбно и следователно естествено, а споредъ провидението това време е почивка за духа“.

383. Каква полза може да има за духа ако премине презъ дѣтинството?

„Духа се въплотява съ целъ да се усъвършенствува; той е много възприемчивъ въ това време къмъ всичките впечатления, които получава и които помагатъ въ неговия напреджкъ; на това са длъжни да помагатъ съ добрите си съвети родителите, които са натоварени съ свѣтлата мисия родителските обязанности“.

384. Защо дѣтето, щомъ като се роди, плаче? За да възбуди майчиното чувство и попроси родителската грижа. Не разумявате ли, че ако дѣтето се показваше само весело презъ своето дѣтинство, малко щѣха да му се погрижатъ околните?“

385. Отъ какво произхожда променението, което става въ характера презъ юношеската възраст; дали въ това време не се променява духа?

„Да, то е духа, който захваща да се проявява съ своята природа.

Вие не можете да си въобразите каква тайна скриватъ дѣцата подъ своята вънкашна невинность. Вие не знаете какви са, какви са били, и какви могатъ да бждатъ, и при все това вие ги обичате, ги обожавате, считате ги една частъ отъ самите васъ. Майчината любовъ, презъ всичките времена, се е почитала, като най-възвишеното честно и свѣто чувство, което може да съществува между другите човечески чувства. Отъ кждѣ произхожда тази приятелска преданостъ това самоотвържение до самопожертвование на майката, тази нѣжна благосклонность къмъ дѣцата? Знаете ли причината на това? не, това именно и азъ мисля да ви разправа.

Дѣцата са същества, които Богъ праща на ново прераждане и, да не бжде той много строгъ, имъ дава вънкашность на най-голѣмата невинность; даже тази същата невинность ще забелѣжите и у дѣца съ лоша природа. Покриватъ се лошевините отъ несъзнанието на тѣхните дѣйствия. Тази невинность не е следствие на едно истинско превъзходство, което духа носи въ себе си и притежава отъ по-рано; не,

то е образа на това, което трѣбва да бждатъ всичките духове, и, ако не са таквизъ, вината е тѣхна и грѣха пада на самите тѣхъ.

„Богъ въ своята премъдростъ не е далъ тази вжнкашностъ само за въ полза на дѣцата, нъ и за родителите, на които лиубовтта е толкосъ потрѣбна за беззащитното дѣтинство; тази лиубовъ би значително се умалила, ако се показваше у дѣтето веднага единъ характеръ своенравенъ и упоритъ; напротивъ, като родителите мислятъ своите рожби кротки, добродушни, като ангелчета, тѣ имъ жертвуватъ всичката си лиубовъ и ги окръжаватъ съ най-нежните грижи и внимание; нъ когато дѣцата престанатъ да иматъ нужда отъ родителската протекция, която до петнадесетъ или двадесетъ години ги е следила и окръжавала постоянно, тогава истинския характеръ на духа се проявява въ всичката си голотия.

Захващатъ да се проявяватъ знаковете отъ бившите добри или лоши качества, които до сега са били покрити отъ дѣтинството.

Както видите, Богъ е сжздалъ всичко мъдро и, когато се изследва безпристрастно и внимателно, лесно може да се изтълкува.

И тѣй, припомнете си, че духовете на дѣцата, които се вжплотяватъ между васъ, дохождатъ отъ другъ свѣтъ, въ който са имали сжвсѣмъ други обичаи и привички; какъ искате това ново сжщество, което дохожда съ страсти сжвсѣмъ различни отъ вашите, съ наклоности и вкусове сжвсѣмъ противни на вашите, какъ искате, щото да се сплоти и да стане сжщо като васъ безъ дѣтинството? Въ това ново прераждане сливатъ се всичките мисли, характери, всичките разнообразни способности и недостатъци на това безконечно число свѣтове, всредъ които живѣятъ и се усжжвршенствуватъ сжзданиата. И вие, когато умрете, ще се намѣрите въ единъ видъ дѣтинство, между нови братя, и въ новото си сжществу-

вание не ще да знаете обичаите, правите, условията на този свѣтъ. Съ трудъ ще сричатъ единъ езикъ, който не сте привикнали да говорите (319).

Дѣтинството принася още една полза; духовете се въплотяватъ на земята за да се усъвършенствуватъ и напреднатъ; слабостта и нежността на дѣтинския животъ ги прави легкопревиваеми, възприемчиви къмъ сѣветите на опитността и на онѣзи, които се стараятъ да ги направятъ да напреднатъ. Това е най-удобното време, въ което всѣкой родителъ може да преиначи характера на своите дѣца, да ограничи тѣхните лоши наклоности; той е длъга, който Богъ възложи на родителите; свѣта мисия, за която са длъжни да отговарятъ.

И тѣй дѣтинството е не само полезно, потрѣбно, неизбѣжно, но то е още естественото продължение на Божиите закони, които управляватъ вселената.“

Земна симпатиа и антипатиа.

386. Двѣ сѣщества, които се знаѣли и обичали, могатъ ли да се намѣрятъ и опознаятъ въ едно друго въплотено сѣществуване?

„Да се познаятъ, не, но да се привлѣкатъ едно къмъ друго, да, и често сѣрдечната симпатиа, която сѣстои отъ искрена любовъ, нѣма друга причина освенъ тази: Двѣ сѣщества се привлѣчатъ едно къмъ друго отъ случайни нагледъ обстоятелства, но тѣ са по-вече дѣйствието на привлѣкателността отъ бившия животъ на двата духа, които несѣзнателно се трясатъ сега въпрѣки разните препятствия“.

—Не би ли било по-приатно за тѣхъ да се познаятъ?

„Не всѣкога; възпоминанието на миналите сѣществувания би имало много неудобства, отъ колкото можете да си представите. Следъ смъртта, тѣ ще

се познаятъ и ще си спомнятъ времето, което са прекарвали заедно (392)“.

387. Симпатиата всѣкоги ли има за начало едно минало знакомство?

„Не, два духа, които иматъ сходство по мислите и чувствата, тѣ се трясатъ, безъ да са се познавали като човеци“.

388. Срѣщата, която понякогажъ се случаваше съ нѣкои си лица и която отдаватъ сжвѣтъ на случая, дали не е дѣйствието и следствието на едни симпатични чувства?

„Между мислящите сжщества има свръзки, които не знаете още. Магнетизмътъ е котвата на тази наука, която ще разумѣете по късно“.

389. Отъ какво произхожда отврѣщението, което по нѣкогажъ чувствуваме отъ пръвъ погледъ за нѣкои личности?

„Тѣ са антипатични духове, които разумѣватъ съ отблъскване безъ да си продуматъ“.

390. Инстинктивната антипатия къмъ нѣкои си, знае ли е всѣкога на лоша природа?

„Два духа не могатъ да бждатъ непременно лоши, защото не си симпатизиратъ; антипатиата може да се роди отъ отсѣствието на еднакви мисли и сходни чувства, но колкото се усжвършенствуватъ, антипатиата изчезва“.

391. Антипатиата, която се ражда отъ първата минута, у добрия ли духъ се захваща най-напредъ или у долния?

„У единия и другия, но причините са различни. Добрия духъ има отврѣщение къмъ злото; като знае, че не ще бжде отъ противника си разбранъ и като не сподѣля сжщите чувства и мисли, не чувствува къмъ него нито вражда нито завистъ, а се задоволява само да го избѣгва и сжжалява.“

(Слѣдва).

Чудесна случка.

(Изъ Psychische Studien)

прод. отъ кн. I.

Отецъ Николай, който бѣше изпилъ чая си, поклони се къмъ свѣтицата, прекръсти се полека и като си поглади брадата, поджлжи разказа си. — „Презъ сжщия тоя день имаше силенъ мразъ. Азъ се огжнахъ добръ въ кожуха си, надѣнахъ си калпака и потеглихъ бързо, като мислѣхъ, че до вечерта ще стигна въ Н., ще пренощувамъ тамъ и утринта ще изпжлня тамъ задлжжениата си. Тжй като карахъ, дойдохъ на мѣстото въ гората, дѣто се намира високия дебелоклонестъ букъ.

„Тука е точно половината пжтъ. Азъ се бѣхъ вджлбилъ въ нѣщо и забравилъ, и когато пристигнахъ точно на сжщото издигнато мѣсто при бука, почувствувахъ и, че коня ми визапно спрѣ, уплашено затупа съ копитото си и даже потегли назадъ. Азъ подигнахъ очи, не можете си представи, що видѣхъ“. От. Николай се малко поспрѣ, като че ли искаше да събере нова сила, за да разказва по-нататжкъ и да ми даде достатжчно време, да схвана истинското положение. Неговото лице зема вжодушевно изражение и тжржественъ блѣсжкъ лжчеше изъ неговите очи. Той издигна ржката си и започна съ такжвъ величественъ тонъ, както още не бѣхъ го чувалъ да говори.

„Чудесна свѣтлина, ясна, сияюща и при това пакъ блага и слаба като на отпадане, обхвана съ нѣжна свѣтлостъ, съ межки вжлни цѣлата мѣстностъ. Такава свѣтлина не бѣхъ никога виждалъ. Азъ познавамъ наистина електрическата свѣтлина; ала не, тази свѣтлина бѣше нѣщо сжвсѣмъ друго. — Онази рѣже окото, докато тази напротивъ ме досѣгна нежно. Това не бѣше земна, но небесна свѣтлина. Внезапно стана ясно като день. Всѣко прикрито отъ леда клонче, всѣко забравено отъ есента листенце,

всѣга едва видлива заешка следа, даже и най-малкото вѣкиче се забелѣжаваше. Цѣлата околностъ като че бѣше посребрена и въ тоя ясенъ сребжренъ блѣсжкъ, на тия вжляи на свѣтлината *стоѣше предъ мене една чудесна жена, въ бѣли, сияѣщи одежди и бѣлъ вуалъ на главата.* Тя бѣше силно подвижно явление, съ красиво лице, съ чудновати неземни погледи. Ахъ, да бѣхте могли да видите нѣкога този погледъ пжленъ съ гореща, грижовна майчина лѣубовъ, и при това пакъ съ това свржхестествено спокойствие, съ тая божествена чистота, съ това небесно величие! Тази чудесна жена държеше въ ржцете си единъ голѣмъ хлѣбъ“. Тука Отецъ Николай спрѣ. поглади си косата съ ржката и тогава продължи:— „Азъ се не сещамъ, Иванъ Петровичъ, що се случи съ мене въ тоя моментъ. Азъ бѣхъ схвсѣмъ като вкамененъ, като че бѣхъ престаналъ да схществувамъ. Азъ забравихъ кой схмъ, кждѣ отивамъ, гдѣ бѣхъ и що се случи съ мене. Азъ бѣхъ тжй захласнатъ отъ това неочаквано зрелище, като да бѣхъ пренесенъ въ онова чудесно царство на свѣтлината, въ която видѣхъ тази чудесна жена. Моя конъ отдавна вече бѣше престаналъ да тропа и стоѣше мирно, съ глава обжрната кжмъ това явление. Азъ се не сещамъ, колко време стоѣхъ тжй. Азъ останахъ само да чакамъ, когато тази божественна жена тихо се приближи до мене и ми предаде хлѣба, който тя държеше въ ржцете си. Въ схщия моментъ изчезна явлението. Чудесната жена и величественната свѣтлина бѣха изгаснали и околността потжна отново въ джлбокъ мракъ. Коня ми потегли пакъ и тжрчеше легко; въ ржцете ми остана само хлѣба. Той бѣше обикновенъ ржженъ хлѣбъ. Подъ впечатлението на току-що случившето се, азъ се намирахъ нѣколко минути въ полусжзнателно схстояние. Внезапно почувствувахъ, че нѣщо ме накара да се обжрна кжмъ оная страна, дѣто бѣхъ забелѣжилъ явлението. Обаче нѣколко минути не можехъ да позная нищо тамъ,

тѣмнината ми заталѣше всичко. Най-послѣ успѣхъ да позная нѣколко свѣтли искри, които променѣха своето мѣсто твърдѣ бързо въ тѣмнината. Тѣзи свѣтли искри, както тогава забелѣжихъ, приближиха се до мене. Тогава чухъ, че коня ми почна да прѣхка и да се безпокои. Той клатѣше отчаяно главата си и показваше, че се силно бои. Едвамъ сега азъ дойдохъ въ себе си и разбрахъ, че тѣзи свѣтли искри не са друго освенъ вѣлци, които ни преследватъ. При тая мисль протече ми студенъ потъ по челото и въ една минута ми минаха презъ ума разказите за всички нещастни случки презъ тая година, за всички лица, които презъ тая зима бѣха станали вече жертва на вѣлците, и страха ме обхвана тѣй, щото изгубихъ всѣка сила за размисляне. Моя конь, който забелѣжи задъ себе си бѣснущите животни, теглѣше тѣй силно, щото азъ едвамъ можехъ да се задържа въ шейната, макаръ и съ двѣте си ръце да се държахъ за шейната, като се опасавахъ, че при най-близкото неравно мѣсто на пѣтя ще бѣда изхвърленъ. Азъ не зная колко време карахме въ силенъ галопъ. Моя беденъ конь издаваше пара, дишаше тежко и виждаше се че отпадна. Нашите преследвачи, напротивъ, както се показваше, не познаваха умора и отдалечението между насъ значително се намаляваше. Азъ се боѣхъ да си представя минутата, въ която вѣлците би ме достигнали. Съ всички напръгнатостъ гледахъ напредъ, въ надежда, да забелѣжа нѣкоя кола или пѣкъ да видя края на гората, защото току задъ нея се намира селото. Ала гората като че ли нѣмаше край, а и пѣтници не срѣщяхме. Мене предстоѣше най-ужасна смъртъ. Вѣлците се приближаваха бързо, тѣй бързо, щото азъ вече виждахъ тѣхните крѣвнишки очи и превиване на зѣбиге, да, даже чувствувахъ тѣхния топжлъ джхъ. Още една минута и единъ отъ тѣхъ (тѣ бѣха около десетъ) ще скочи на шейната ми или на коня ми и азъ съмъ изгубенъ. Азъ щѣхъ насмалко да из-

губа съзнанието си. Ала въ тоя критически моментъ ми дойде една щастлива мисль. Тази мисль ми бѣше дадена сигурно отъ горѣ, и азъ веднага я приспособихъ. Азъ вземахъ поставения предъ мене хлѣбъ и го хвърлихъ съ всичка сила, до колкото далеко можахъ, къмъ страната, отъ дѣто ме преследваха бѣснущите вълци, вълците се впуснаха, като всички крѣвожадни животни, съ жедность на хлѣба и азъ видѣхъ какъ се разви силна борба между тѣхъ. Въ тая минута азъ шибнахъ коня си. Той събра последната си сила и съ силни крачки ме изнесе изъ гората. Съ спокойно сѣрдце азъ забелѣжихъ тогава свѣтлината, която ми блѣсна изъ колибите на близкото село. Въ петъ минути азъ бѣхъ въ селото. Коня ми бѣше съвсѣмъ запѣненъ, спрѣ се при първата колиба и едва се държеше на краката си. Азъ отпавихъ въ ума си гореща молитва къмъ Господа, като му благодарихъ за моето чудесно избавление“.

Следъ тѣзи думи, Отецъ Николай дълбоко въздъхна и, като се поспрѣ малко и поразмисли, каза: „На другия день, следъ като изпѣлихъ длъжността си, върнахъ се дома. На мѣстото на вчерашната битка видѣхъ кървави следи и трупа на единъ разкъсанъ вълкъ. Отъ хлѣба никаква следа, вѣроятно птиците бѣха събрали трохите. Това е, Иванъ Петровичъ, слуката, която изпитахъ въ живота си. Както сами видите, Божието провидение не може да се отрича, това провидение, което ни пази и закриля по всички наши пѣтища, и затова решихъ, да посвѣтя на това чудесно избавление образа, който тукъ видите“. При това От. Николай сочеше къмъ златния образъ на Св. Богородица. „И понеже съмъ твърдо увѣренъ, че чудесното явление на тая божествена жена никой другъ не бѣше, освенъ защитницата на человеческия родъ, те купихъ образа на Божиата майка“.

Съ това завърши От. Николай своя разказъ. Ний се обърнахме пакъ къмъ свѣтия образъ и то-

гава последва дълго, дълбоко мълчание. Азъ чувствувахъ, че е моя длъжностъ да премахна мълчанието; ала думи ми не дохождаха на езика и азъ не можехъ нищо да измисля за да прекратя това тържествено мълчание. Отецъ Николай бѣше съвсѣмъ потъналъ въ мисли, които пакъ се пробудиха у него, щомъ се сети за случката, и сѣдѣше неподвижно, като държеше главата си подкрепена на двѣте рѣце. Марфа, която държеше кръстосани рѣцете си на гърдите и главата си нѣщо настрани навѣла, стоѣше при собата, вѣроятно трогната отъ разказа на батуската. Даже Иефимъ, даже той бѣше трогнатъ. Той стоѣше при вратата на салона съ отворени уста и очи, като че искаше да поглътне Отца Николай. Тѣй остана той въ онова положение, което бѣше заелъ, до като От. Николай разказваше. Марфа каза тогава, че батуската подарилъ 50 рубли на черквата, като възпоминание на тая случка. Следъ дълго мълчание, прекъснато тукъ - тамъ отъ нѣкои забелѣжки на присѣтствуващите, От. Николай заповѣда да сложатъ вечерята. И презъ време на ѣденето не можа да се дойде на другъ сериозенъ разговоръ. Азъ и Иефимъ, които бѣхмо значително изгладнѣли, ѣдѣхме лакомо, щото ни се поднасѣше, и, разбира се, не ни оставаше време да говоримъ. Отецъ Н. и Марфа, силно замислени, ѣдѣха твърдѣ малко. Азъ гледахъ да скратя по възможности времето за ѣдене, и се оттеглихъ задъ стола, като увѣрявахъ, че съмъ ситъ. От. Николай молѣше съ разстроенъ тонъ още нѣщо да ямъ; ала азъ му благодарихъ и отидохъ да се успокоя. Моите обаче мисли и чувства, развълнувани отъ разказа на нашия домакинъ, дълго време не ми позволяваха да заспя. И разказвача не можеше да заспи отъ пробудените на ново чувства; дълго време чувахъ От. Николай да ходи изъ стаята си, докато най-послѣ се уморихъ и заспахъ. На следващата утринъ, следъ като благодарихъ на гостеприемния си домакинъ, вземахъ

сбогомъ и напустнахъ селото С. Пътя ми за селото Н. водѣше презъ сжщата гора, въ която се случило разказаното сжбитие. Азъ видѣхъ сжщото мѣсто, сжщия букъ и сжщия пжтъ, който се стѣсняваше, колкото по-вече се отдалечаваше въ гората. Бука стоѣше самъ като исполинъ и достоенъ пазителъ на сжщия пжтъ. Неговите голи клонове се превиваха отъ вѣтѣра и произвеждаха глухо шумение, като че ли искаха да разкажатъ на мимопроходящия за това Божествено явление.

(Нѣмския вѣстникъ го заема изъ единъ Руски в. „Странникъ“).

Еволюцията на Спиритизма.

(Изъ Monteur Spirite)

Спиритизма е влѣзжлъ онъ много години въ своята научна фаза, която Алланъ Кардекъ бѣ обявилъ, че трѣбва да бѣде, не допълнение, но едно отъ условиата за неговото нормално развитие. Философическата докторина е била неговата точка на трѣгване. Тжй и трѣбваше да бѣде. Тя бѣ пжрвото изложение, което направи Алланъ Кардекъ въ сжчине-нието си „Книгата на Духовете“. Ето защо тя бѣше приета съ възхищение отъ всички онѣзи, които догматическите теории на официалните религии не ги задоволяваха по-вече и тжй сжщо отъ тѣзи спиритуалисти, които не бѣха решени върху сждбата на душата. Нейното бжрзо разпространение доказва напжлно, че тя е отговаряла на аспирациите на грижливото человечество за бжджщето си следъ смъртта.

Тази доктрина е била потвърдена въ цѣлия свѣтъ съ неизчислими доказателства, които въ очите на най-безпристрастните хора, са признати за неопровержими.

Науката е искала, на реда си, да ги контролира, да ги разисква; то бѣше нейно право, даже то бѣше нейна длжжностъ. Спиритизма не се страхува отъ

изследваниата. Понѣкога тя ги е правила съ умраза, направление което караше да се сжмнѣватъ хората въ искреността на разследвателите; понѣкога тя ги е правила съ искрено желание да се освѣтли. Тя е тжрсила, коя може да бѣде причината на явлениата, на които не може да откаже сжществуването, и си е служила въ туй нѣщо съ всичките възможни средства за изследване.

Ний не ще говоримъ освенъ по памѣтъ за обяснениата, които се мжчаха да дадатъ на пжрвите явления, които бѣха се произвели, по-голѣмата частъ отъ учените на времето. На пжрво мѣсто иди докторъ Пле, въ Америка, който поджржеше, че последствиата приписвани на удрящите Духове (удари на масата) не произлизатъ отъ друго, освенъ отъ тжрканиата, които можатъ да се произведатъ, подъ влиянието на волята, въ ставата на колѣното. Докторъ Шифъ, въ Парижъ, изнамѣри още по-хубаво обяснение: той мислѣше да открие, че чрезъ бжрзото свиване на извѣстни мускули, може да се накара да се чуятъ шумове и удари безъ нѣкое вжнкашно движение на тѣлото. Гюбертъ де Ламбалъ потвърди факта чрезъ едно наблѹдение на единъ отъ своите болни. Велпо приведе, на реда си, много примѣри на подобни шумове, произведени въ хжлбоците, рамото, вжтрѣшната частъ на крака. Даже Шевриолъ, великия ученъ, отдаваше тѣзи явления на несжзнателното дѣйствиe на мускулните движения. Всичките тѣзи обяснения бѣха коментирани и увеличавани отъ Фарадей въ Англия и Бабини въ Франция. Тѣ не са задовилили никого и са днеска захвжрлени по-между старите предания.

Сжвременната наука се показва по-справедлива. Днеска тя не оспорява вече сжществуването на спиритическите явления. Последните проявлениа, които са станали главно въ Неаполъ, Миланъ, Варшава, посредствомъ Евзапия Паладино, и на които са присжществували цвѣта на учените въ Европа, са отдали на спиритизма пжлно удовлетворение: истиността на

произведените факти, отсъствието на измама. Но коя е причината на това?

Да допуснемъ написането на невидими същества, които не принадлежатъ по-вече на нашия свѣтъ, съ други думи, на Духовете, т. е. на същества, които ни са предшествовали въ спиритическия свѣтъ, на роднини или приятели, които продължаватъ да иматъ съ насъ свързки на симпатия, обичъ, или които се проявяватъ съ цель да разпространяватъ спиритизма, всичко това е много наивно, много просто.

Какво ще стане, съ това кратко обяснение, тази наука, която охраняватъ тѣй грижливо въ олтаря на университета? тѣ са намѣрили нѣщо по-добро: Причината на тѣзи явления лѣжи въ една *психическа сила*. Коя е тази сила? Гдѣ живѣе тя? Дали въ медиума? Дали въ волята и флуида на хората, които присъствуватъ на събраиия, въ които се произвеждатъ тѣзи явления? Цѣлта ни не е да освѣтлимъ този въпросъ. Нашия ученъ приятель, Габриелъ Деланъ, е направилъ вече това и е доказалъ безполезността на тази ipotesi въ книгата си *Phénoméne spirite*.

Цѣлта, която гонихме, като написахме тѣзи редове, е да констатираме успѣха, що е направила презъ последните години, въ учената класа, спиритуалистическата идея, и надѣждата, че тя ще се изрази посетнѣ чрезъ едно явно привързване къмъ спиритическата доктрина.

Нека послушаме, по този предмѣтъ, прочутия директоръ на *Revista de Studios Psicologicos*, въ Барцелона, господинъ Торесъ де Солано, въ номера на *Лули*:

„Сжщо така, казва той, както съвременните хипнотизатори служатъ несжзнателно въ полза на толкови клеветения и неоцененъ магнетизмъ, който е предтечата на спиртизма, така сжщо психическите изследвания на учените, несжвмѣстими съ нашите теории, идатъ на помощъ на спиритизма. Като се силатъ да обясняватъ всичките явления, тѣ ще бждатъ принудени да ги приематъ и, факта веднажъ допуснатъ, тѣ ще

додатъ да приематъ превъзходството на спиритизма и подновлението, за което той учи, чрезъ индивидуалното възраждане. Когато изкупителната доктрина проникне съ влиянието си въ сферите на религиата и на философията, на науката и изкуствата, на социологията изобщо, спиритуалистическата еволюция ще извърши дѣлото си, и това ще бѣде една голѣма крачка въ пътя на прогреса и всемирното братство. За туй ний отдаваме голѣма важностъ на всичко, което има отношение съ вървежа и успѣха на спиритизма, това, което отговаря, безъ никакво съмнѣние, на Божественния планъ.“

B. Martin.

Пневматोगраfiата (Писане на Духовете).

(Изъ *Moniteur Spirite*)

Непосредственното писане върху херметически затворени плочи, съ или безъ моливъ, е единъ фактъ добръ познатъ. Но до сега не знаѣха какъ се той произвежда. Господинъ Фредерикъ Евансъ, родомъ отъ Калифорния, добръ познатъ и оцененъ за този видъ медиумство, обнародва съ сътрудничеството на господина Оуенъ, старъ издатель и редакторъ на *Голджмъ Гетъ*, една книга, въ която той описва, споредъ едно съобщение на Духа Дж. Грей, неговъ спиритически водителъ, начина, по който се извършва това явление.

На 24 Декември 1892 год. господинъ Оуенъ попита Духа на Джонъ Грей да му даде, ако това е въ неговите сили, едно правдоподобно обяснение за пневматограfiата (писане на Духовете). Джонъ Грей побърза да отговори на желанието му.

Следъ като е приготвилъ и омилъ шестъ плочи, господинъ Оуенъ попиталъ, дали ще трѣбватъ още. Осемъ удари бѣха отговора му. Господинъ Оуенъ приготвилъ други осемъ плочи и ги тури на дишемето. Четвъртъ часъ още не бѣше се изминало и

нови удари извѣстиха, че мисиата е свършена; четиренадесетъ плочи бѣха цѣли покрити съ писане. Сжобщението бѣше много дълго. Никога Джонъ Грей не е давалъ подобно сжобщение; въ едно само засѣдание.

Сжобщението бѣше това:

„Много убедени спиритически експеримантатори, които са се занимавали съ писането на плочи, си представляватъ, че Духовете материализиратъ нѣкоя ржка, която улавя молива и пише. Тѣ мислятъ сжщо, че когато едно сжобщение носи името на нѣкой приателъ, че то самия приателъ го е писалъ. Този начинъ на гледане ни завлича въ много спорове и поражда мжнотии. Примѣръ: Нѣкое лице се представя за пръвъ пътъ на единъ медиумъ и, чрезъ посредството му, получава много извѣстия подписани отъ приателите му отъ гдъ гроба. Начина, по който тѣзи извѣстия са биле получени, и условиата, които са предшествували при тѣхното получаване, изключватъ всѣка възможностъ за измама. Напълно задоволено, лицето занася тѣзи плочи, разгледва ги съ една скрупулозна грижа. Но жената му или пжкъ нѣкой приателъ скептикъ му забелѣзватъ, че едно отъ тѣзи сжобщения не прилича въ нищо на онуй сжобщение на нѣкой неговъ обезпжтенъ приателъ; че едно друго сждржало нѣкои неточности. Отъ тамъ се пораждатъ сжмнѣниата върху автентичността имъ. Обаче, истинната причина на тѣзи неточности не могатъ да се отдадатъ на медиума, който не знае законите, които предшествуватъ тѣзи видове проявления.

„Азъ ще обясня тѣзи явни противоречия.

„На първо мѣсто, не трѣбва да се върва, че Духовете, които не са въ течението на законите за предаването на извѣстиата чрезъ психографиата, са способни да ги изпращатъ безъ да се биле тѣ упражнявани чрезъ едно грижливо изучаване (чиракуване). Било ли би разсѣдливо, на вашата земя, да

натоваришъ нѣкого да предаде една телеграма, когато не знае какъ се работи на телеграфическите апарати? Безсжмѣнно, не. Е, добръ! работите вжрватъ въ нашиа свѣтъ сжщо както и въ вашиа. Трѣбва да знаемъ преди всичко законите, които управляватъ проявлениата; и когато не ги знаемъ, трѣбва да прибѣгнемъ къмъ тѣзи Духове, които знаятъ тѣзи видове сжобщения.

„Много пжтя Духове, които не знаятъ законите на сжобщението посредствомъ плочи, са се отнасяли до мене за да предамъ извѣстиата на лица, които имъ ги искатъ. Могло е да се случи, че тѣзи Духове като ми диктуватъ фонетически, да се е вмжнало нѣкоя грѣшка, или пжкъ че нѣкое име не било както трѣбва написано. Но понеже всичките Духове могатъ да се научатъ да пишатъ непосредствено, кореспондентите имъ на земята могатъ да получатъ точно факсимиле на почерка имъ и даже характеристични знаци на стила имъ, или фамилиарни изражения, които установяватъ по единъ положителенъ начинъ тѣхната тождественность.

„Една друга грѣшка е да се вѣрва, че явление то изисква личното сжприкосновение на медиума или Духа съ плочата или молива. Всичко, което се вжрши въ свѣта на Духовете, се приджржа о естествени закони; а не меже да се счита като естественъ законъ това, че една ржка трѣбва да се материализира, да се вмжне помежду двѣте плочи, да земе молива и да пише съ него.

„Главните методи, къмъ които ний прибѣгваме за изпращането на вѣсти посредствомъ пневматографиата, са основани вжрху закона, който почва да ви става фамилиаренъ: той е електричеството и магнетизма. Употрѣбените средства за писане вжрху плочите са тжкмо сжщите, които вий употребявате за вашите телеграфически депеши.

„Да предположимъ че А... въ Нiu—Йоркъ иска да проводи една депеша на Б... въ Санъ—Францис-

ко. Нужно ли е, щото той самъ да ходи въ Санъ — Франциско? Безсжмнѣнно, не. Ще му стига да прибѣгне къмъ единъ телеграфически апаратъ въ Ниу — Йоркъ и всѣкъ звукъ и всѣка буква ще се възпроизведатъ въ Санъ — Франциско.

„Сжщото нѣщо се случва и у насъ. Ако азъ искамъ да изпратя едно сжобщение посредствомъ една плоча, азъ го записвамъ върху една плоча отъ духовния свѣтъ, установявамъ едно положително магнетическо течение съ медиума и, чрезъ него, съ земната плоча; и както става съ вашия телеграфъ, всѣко движение, което направя върху спиритическата плоча, се сжобщава и се възпроизвежда върху земната ви плоча. Ний си служимъ съ медиума като основа на образуването и редовността на течениата. Ний нѣмаме, като вази, нужда отъ телеграфическа жица. И скоро вий сами не ще имате по-вече нужда отъ нея.

„Ний имаме сжщо други методи за произвеждане на писане, рисунки и прочее. Ний приготвяме писането или рисунките въ достатъчно количество за да попжлни плочата на медиума, ний я напояваме съ вещества зети отъ вашия глобусъ и ний ги очертаваме завчасъ. Така именно напоследно време дѣйствувахме въ присжствието на професоръ Алфредъ Руселъ Уолесъ.

„За да получимъ едно проявление отъ този видъ, ний обкржжаваме съ флуиди достатъчно плочата, разлагаме молива и поржсваме плочата. Тази система на възпроизвеждане има малко аналогия съ фотографията.

„Писането съ краски се произвежда по сжщия начинъ, съ тази разлика обаче, че ний земаме краски отъ земната атмосфера, ний ги занасяме въ стаята на сеансите и ги разпржсваме по повърхността на плочата. Произвеждането на писане или рисунки чрезъ предаване е по-мжчно и по-сложно отъ онова, което се добива чрезъ движението на молива, и ус-

пѣха му изисква особенни условия. Нужно е, щото медиума да се радва на добро здравие; да не е заетъ ума му съ нѣкоя мисль и да не бѣде неразположенъ; да се чувствува честитъ въ крѣжко; средата, въ която се намира, да му симпатизира и всичко да бѣде въ хармония.

„Преди да завърша, ази трѣбва да прибавя нѣколко думи за онѣзи, които искатъ да изучаватъ тѣзи явления; употреблявайте съ медиума лѣбезни начини, даже когато имате нѣкаква наклонностъ къмъ сжмѣнѣнието. Изучвайте, търсете, но запазвайте оценението си чакъ до единъ зрѣлъ изпитъ. Вий ще спечелите така симпатиата на медиума и ще увеличите възможностите на добрия успѣхъ. Не правете като онѣзи, които отъ по-напредъ изказватъ убеждението си, че ще бѣдатъ въведени въ грѣшка.

„Въ естеството на медиума е, както и въ всѣко друго сжздание, да негодува противъ незаслужените обиди, толкова по-оскрѣбителни, колкото той е по-малко далъ причина да заслужва подобно недовѣрие, което нахжрнява достоинството му. Медиума е едно сжздание по-чувствително и по-впечатлително отъ всѣко друго лице: той чувствува по-силно несправедливостта на неоснователните обвинения и, въ този случай, вѣроятния резултатъ ще бѣде, че проявениата ще срѣщнатъ спжнка въ неговото раздражено сжстояние. Спокойствие и една добра хармония са нужни на медиума и на изследвачите.“

Духа на John Gray

(Revista spiritista, de la Havane)

Чудесно избавление

(Изъ „Ребусъ“).

Сина на единъ беденъ селенинъ отъ селото Средне-Ахтубинъ, тринайсетъ годишния Григорий, служеше като овчаръ въ чиѣлика на другъ единъ селенинъ отъ сжщото село. Въ деня, когато избух-

на въ нея мѣстностъ единъ ураганъ, съ непозната до тогава сила, който трая три дена, малкия Гриша бѣ пратенъ отъ господаря си да заведе овцете отъ чифлика въ село.

Като не предвиждаше опасността, малкия овчаръ вжрвѣше спокойно изъ познатия пѣтъ, безъ да вземе ни хлѣбъ, ни топли дрѣхи. Той напредваше полѣка съ овцете си, когато единъ студень вѣтъръ захвана да духа съ сила и скоро се преобърна на ураганъ. Първата мисълъ на момчето бѣ да побърза. Но бурята като се усилваше, снѣжните парцали като го заслѣпяваха и овцете му като се бъркаха на всѣка крачка изъ пѣтя, лиулени отъ вѣтъра. то разбра, че всѣко усилие да противостои на бурята е напраздно.

Отчаяно, то захвана да плаче и да вика силно; но гласа му се губѣше безъ ехо изъ вѣздуса и бедното оставено следваше неволно овцете си, които сами вжрвѣха въ насока на вѣтъра и се разпръсваха сѣ по-вече и по-вече.

Никаква надѣжда за спасение не оставаше вече за злочестото момче. Безъ пѣтъ покрито съ сиромашки дрѣхи, то трѣбваше непредотвратимо да замръзне въ широката степъ; но providението бдѣше надъ него!

Като се помъчи да нажрне презъ мжглата, дѣтето сполучи да сжзрѣ единъ черень купъ на двайсетина крачки далечъ отъ него си. Като сжбра всичките си сили, той побърза да пристигне тамъ и намѣри единъ купъ полуизгнила плѣва. Това послужи за убѣжище на малкия Гриша, почти замръзналъ отъ студъ. Той привика овцете си и имъ разпръсна малко отъ тази плѣва.

При всичко това, урагана се усилваше и застрашаваше да разпръсне този купъ плѣва. Нощта настѣпва и студа става по-голѣмъ. Момчето захваща да замръзва, но Богъ му изпраща една помощъ: овцете, като да го вжзблагодарятъ за храната, що имъ

даде, си налѣгатъ около него и стоплятъ вкоченените му членове.

Така се минаха два дена. Отъ време на време дѣтето се дигаше да раздава по малко плѣва на овцете и сетнѣ се слагаше пакъ между тѣхъ. То ги пригрѣщаше, милваше, като незнаѣше какъ по-вече да ги възблагодари за топлината, що му даваха.

Настана третия день. Бурята попристана малко, но Гриша не мислѣше вече да се върне въ кѣщи. Душевните мъки, студа и особено жестокиа гладъ му бѣха отнели всеѣкаква надѣжда да се избави. Силите му бѣха го напуснали и съ голѣма мъка можа за последенъ пѣтъ да раздаде плѣва на овцете си.

Най-послѣ той изгуби всеѣко чувство..... Стори му се, че запалятъ собата за него, че го облачатъ и му приготвятъ да ѣде. Отведнѣжъ той вижда ясно предъ себе си единъ старецъ и го чува да му казва: „Гриша! Стани и иди на пѣтя; има хора да минаватъ; тѣ ще те взематъ съ тѣхъ си“. Момчето става съ усилие, ушѣтва се къмъ пѣтя; забатачва въ снѣга, пада, става, пакъ пада. Въ този мигъ, баща му, който отъ два дни го трѣси, го сѣзира.

Гриша познава баща си, изпуща единъ радостенъ викъ: „тате!...“ и изгубва свѣстъ. Той не отвори очи, освенъ въ кѣщи... Следъ едно боледуване отъ една недѣля, той се поправи и разказа чудесното си избавление.

Наполеоннвски предания.

Каква роль е играла буквата М. въ тѣхната сѣдба и животъ.

(„Light“)

„Не е твърдѣ много извѣстно, какъ двамата Наполеоновци — I-ия и III-ия са предавали голѣма важностъ на буквата М.,“ казва Маркизъ де Фонтеноа въ Ниу-Йоркския вѣстникъ — „Recorder“. Всичко това лесно ще се разбере, когато си припомнимъ, че Мор-

биофъ бѣше първия, който обърна внимание върху гения на младия Наполеонъ, въ военното училище; че Маренго бѣше първата Наполеонова велика победа, че Меласъ бѣше генерала, комуто повѣри командата на французската армия въ Италия; че Мортие бѣше единъ отъ най-добрите му генерали; че Моро се казваше името на този, който го предаде; че Миура, Неаполския кралъ, бѣше първия мжченикъ за неговата кауза; че Мариа-Луиза сподѣли съ него радостта, когато той бѣше на върха на своето величие; че Москва бѣше сцената на най-голѣмото му лещастие; и че, най-сетнѣ, Метернихъ се казваше този, който му попречи въ полето на дипломатията.

Не по-малко отъ шестъ маршали и двадесетъ и шестъ генерала отъ цѣлото му офицерство имаха имена съ буквата М и Маретъ — Базанския дукъ — му бѣше най-довѣрителното лице. Първата му битка бѣше на Монтенотъ, а последната му при Монтъ Сентъ-Жанъ — известна по-отпослѣ и най-много подъ името Ватерло. Между разните му победи фигуриратъ: Миллезимо, Мондори, Монтмираилъ, Монтгеро, и Монт-Мартръ. Първия му Шамберланъ бѣше М. де Монтескю; последната му резиденция въ Франция бѣше Малмезонъ. Той самъ се предаде на капитанъ Мерландъ отъ парахода на Нейпо Британско Величество „Белерофонъ“, а ближните му на Света Елена бѣха Монтолонъ и Морохандъ.

Значението което Наполеонъ III е предавалъ на същата буква, можѣ да се дължи на обстоятелството и факта, че жена му бѣше Контеса Монтижо, че най-ближния му приятелъ бѣше Дукъ Морни, а най-голѣмия му неприятелъ, отъ когото се боѣше, бѣше Маццини. Най-забелѣжителните подвизи на Френската армия презъ време на царуването му бѣха заробването на Малакова и Мамелонъ въ време на Кримската война. Най-забелѣжителните му фелдъ-маршали, бѣха Макъ Махонъ, Дукъ де Мажента и Дукъ де Малаковъ. Забелѣжителната победа при Солферино

стана на брѣговете на реката Минцио, а градовете Мантуа и Миланъ играха една важна роль въ време на похода. Мексиканската война и посичането на императора Максимилианъ му причиниха значително отслабване на силата и влианието. Малмзбури бѣше името на най-интимния му приятелъ въ английския политически животъ. Седанъ, който бѣ зритель на падането му, е разположенъ по брѣговете на рѣката Мюзъ, предаването на войската му въ Мецъ направи възвръщането му на престола невъзможно, а Молтке бѣше името на човека, чийто гений го сжсица.

Бургазъ 14/IV 1895

Х. У. 3.

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ

Приети лева отъ: Берковица г. Х. П. Х. Иллевъ, 14.—Варна г. Д-ръ Черневъ, 19.—с. Жеравна г. Л. Н. Белберовъ, 5 80.—Казанлъкъ г. Майоръ Диулеровъ, 5.—Киустендилъ Читалище „Братство“, 5.—Никополъ Градско-Общинско-Управление, 5.—Радне-Махле г. М. Касабовъ (учителъ), 5.—Самоковъ г. Христо М. Тошевъ, 5.—с. Сухиндолъ (Севлиево) Читалище „Тръзвеностъ“, 10.—Т. Пазарджикъ г. П. П. Василевъ, 5.—
